A°. 1843. N°. 85.

MAANDAG, 23 OCTOBER.

JE MAINTIENDRAI

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 18 October 1843.

(27112) Alzoo de Administrateuren van het Lotland No. 34, gelegen in het Neder-district *Nickerie*, zich aan het Gouvernement hebben geadresseerd, met verzoek om de Slavin *Annette*, van den naam van hetzelve Lotland, af- op dien van de Plantagie *Waterloo* over te doen schrijven.

Zoo worden degenen, welke vermeenen mogten redenen van oppositie te hebben, in de gelegenheid gesteld om uiterlijk binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentien aanteekening ter Gouvernements Secretarij te doen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 21 October 1843.

(27151) Alzoo de Administrateuren van den Houtgrond *Berlijn*, gelegen aan de *Para Kreek*, zich bij requeste aan het Gouvernement hebben geadresseerd, met verzoek om de Slavin *Clasina* en hare dochter *Coba* van den naam van dat Effect af- op dien van ROBERT KIRK, voor den Vrijdom, over te doen schrijven.

Zoo worden degenen, welke vermeenen mogten redenen van oppositie te hebben, in de gelegenheid gesteld, om uiterlijk binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentien aanteekening ter Gouvernements Secretarij te doen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 21 October 1843.

Bij resolutie van den Gouverneur Generaal, dd. 20 dezer maand, No. 1310, is aan HERMANUS JOHANNES LUBBERTS toegestaan om door den gemanumitteerde HERMANUS HOUTDORP, met weglating van dezen familienaam, dien van *LUBBERTS* te doen aannemen, en zich alzoo te noemen en te teekenen:

HERMANUS LUBBERTS.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 21 October 1843.

(27150) PHILIP JACOB BOAS, heeft op heden aanteekening gedaan van zijn voorgenomen vertrek uit deze Kolonie.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

ADVERTENTIEN.

(27159) De fungerende CURATORS bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zullen op Donderdag den 26sten dezer, des namiddags om 4 ure, ten Sterfhuize van den Heer D. G. NEIJ, aan de *Wagewegstraat*, door den Vendumeester A. SALOMONS, publiek doen verkoopen:

De *NALATENSCHAP* van wijlen denzelven, bestaande in: LIJFKLEEDEREN, MEUBELEN en JAGTGEWEREN.

Het *ERF* met het daaropstaande *GEBOUW*, staande en gelegen op den hoek van de *Timmermans- en Princestraten*, Nieuwe Wijk La. E. No. 298 en Oude Wijk La. D. No. 828, aankomende den *desolaten* Boedel JOHANNA CATHARINA SOPHIA LANCKAU; waarvan de bewijzen van eigendom en koop-conditie aan het Departement ter *visie* liggen.

Mede: de Slavin *Swaantje* en haren Zoon *Abraham*, toebehoorende den Boedel SAML. F. FLU.

Paramaribo, den 21 *October* 1843.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

Vermits de bedanking van den Heer H. KAMERLING, als *Ouderling* en *Kerkmeester* bij de HERVORMDE GEMEENTE alhier, zijn, door den Kerkeraad derzelver Gemeente, de Ouderling, de Heer C. A. BATENBURG, tot *Kerkmeester* en de Diacon, de Heer C. S. SPILLENAAR, tot *Adjunct Kerkmeester* benoemd.

Paramaribo, den 19 *October* 1843.

Namens den Kerkeraad voornoemd,
H. J. RAATGEVER,
Scriba.

(27154) De Vendumeester *A. SALOMONS*, zal MORGEN om *negen* uren, verkoopen:

PROVISIEN, STUKGOEDEREN, PLANKEN en *extra* SIGAREN.

Alsmede:

Twee OPSTALLEN, staande op het Erf aan de *Nieuwe Oranje Tuin*, gedekt met *TIGCHELS*.

(27152) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal over *zes* weken, den precieseu dag nader te bepalen, verkoopen:

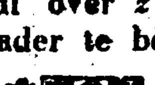

De KOFFIJ-PLANTAGIE *LE CONTENTEMENT*, gelegen in de rivier *boven Cottica*, tusschen de Plantagien *Vlugt en Trouw* en *Zelden Rust*, met alle deszelfs BEPOOTINGEN en BEPLANTINGEN, GEBOUWEN, GEREEDSCHAPPEN en *ZES* koppen SLAVEN.

De Inventaris zal in tijds ten Kantore van den Vendumeester ter *visie* liggen.

(27166) De ondergeteekende, thans woonachtig aan de *Keizerstraat*, over den Heer D. J. PINTO, biedt zijne nog voorradige *WINKELWAREN* tegen *verminderde prijzen* te Koop aan:

Hij verzoekt tevens zijne DEBITEUREN hun verschuldigde over de Jaren 1840, 41, 42 en 43, vóór *ultimo* dezer maand aan te zuiveren; zullende na dien tijd, de nalatigen in *REGTEN* worden vervolgd.

Paramaribo, den 18 *October* 1843.

B. H. KLOSTERMAN.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 17den dezer, het Schip Haarlingen, Kapt. J. J. Dijk, van Amsterdam, hebbende 53 dagen reis; Passagier: C. A. I. Joffroy.

UITGEKLAARD.

Den 19den dezer, de Noord-Amerik. Brik Cynosure, Kapt. W. E. Herrick, naar Boston; lading: 361 vaten Malassie.

Gustaaf Adolf.

Een uitstekend voorbeeld van Godsdienstigheid.

Gustaaf Adolf aanvaardde in het jaar 1611, wanneer zijn vader Karel de negende stierf, in het zeventiende jaar zijns ouderdoms de regering van Zweden. Nadat hij de oorlogen, die bij den dood zijns Vaders plants hadden, tegen Denemarken, Rusland en Polen ten einde gebragt had, wendde hij uit roemwaardige oorzaken in den dertigjarigen oorlog zijne wapenen tegen Keizer Ferdinand den tweeden, welke de Protestanten in Duitschland zocht te onderdrukken. De Voorzienigheid zegende hem overal met overwinning, geluk en eere, zoo lang als hij leefde.

In zijn huisselijk en openbaar leven, in vrede en oorlog, op den troon en in het veld toonde hij bij iedere gelegenheid, dat de Godsdienst hem boven alles eerwaardig en heilig was. Toen de vloot, waarop in 1630 het leger ingescheept was, waarmede hij het verdrukte Protestantsche Duitschland van deszelfs volslagen ondergang grootmoedig wilde redden, de reis van Zweden over zee in zoo verre gelukkig volbragt had, dat men bij het eiland Rugen het anker wierp, was hij de eerste, die aan land ging. Zoodra hij den oever bereikt had, viel hij op zijne knieën, dankte God voor de behoudenis van zijne vloot en van het leger, en smeekte hem, zijn voornemen te zegenen. Hij bad overluid: »*O God! Gij, die over hemel en aarde, over wind en zee heerscht, hoe zal ik u danken, dat Gij mij op deze gevaarlijke reize zoo genadigd beschermd hebt! Ik dank, ik dank u uit den diepsten grond van mijn hart, en bid u tot deze onderneming, welke ik niet uit zucht tot roem, maar alleen tot bescherming van verdrukte menschen aangevangen heb, uwe genade en uwen zegen te schenken. Gij, Alwetende! kent de zuiverheid mijner oogmerken; o verleen ook gunstig weder, opdat ik mijne achtergelatene troepen met blijde oogen bij mij zien, en het gewigtig werk, dat uwe Voorzienigheid mij opgedragen heeft, gelukkig volbrengen moge!* Amen."

Voor de Officieren, die na hem aan land gekomen waren en rondom hem stonden, was het een aandoenlijk gezigt, hunnen Koning in een aandachtig gebed op de knieën te zien liggen; zij konden hunne tranen niet weerhouden. Toen de Koning, na het verrigte gebed, hunne groote ontroering zag, zeide hij tot hen: »Schreit niet, mijne vrienden! maar bidt ook met opregte harten. De beste Christen is altijd de beste soldaat."

Bij eene gebeurtenis, waardoor hij ligtelijk een groot aantal van zijne beste soldaten had kunnen verliezen, welke echter op eene ge-

heel onverwachte wijze gered werden; riep hij uit, toen hem het berigt daarvan gebragt werd: »In dit zonderling geval bewonder ik de hand Gods. Nu twijfel ik niet aan den gelukkigen uitslag mijner ondernemingen, daar de Goddelijke Voorzienigheid zich zoo zigtbaar voor mij verklaard heeft!"

Wanneer hij voor het aangaan van eenen slag door de gelederen zijner soldaten reed riep hij hun toe: »Zijt goeds moeds, mijne kameraden! en stelt uw vertrouwen op God; hij zal u over uwe vijanden doen zegevieren."

Hij werd ten hoogste misnoegd, als de inwoners van veroverde landen voor hem op de knieën vielen, en riep hem toe: »Staat op, staat op; niet een' zwak' en sterfelijk' mensch, gelijk ik ben, maar God moet gij aanbidden."

Wanneer hij soldaten dieverijen, plunderingen en mishandelingen aan weerlooze landlieden en burgers zag plegen, dan bragt hij hen zelf voor het krijgsgeregt, en zeide: »Het is beter, dat ik u aan eene regtvaardige straf overgeve, dan dat God mij en mijn leger zoude straffen, omdat ik geen regt en geregtigheid geoefend heb." Zoo dacht hij dikwijls bij zijne eigene handelingen aan Gods regtvaardig geregt, en spoorde anderen, door de herinnering van hetzelve, tot het betrachten van hunne schuldige pligten aan.

Als hij zijnen Bondgenooten zijne overwinningen bekend maakte, of als men hem daarover geluk wenschte, dan sprak hij geen enkel woord van zich zelven en schreef zich zelven niets toe; maar altijd was zijne taal: »Naast God hebben mijne Generaals en soldaten alles gedaan."

Met het teederste vaderhart dankte hij God bij de geboorte van zijne dochter Christina, dat hij haar aan hem geschonken had, en bad: »Behoud, o God! dit kind, dat Gij mij gegeven hebt!"

Weinige dagen voor zijnen dood rukte hij met zijn leger in Naumburg; het volk liep hem bij hoopen te gemoet, ontving hem met en luid vreugdegejuich, wierp zich voor hem neder, en drong tot hem door, om zijne stevels te kunnen kussen. Dit gedrag mishaagde Gustaaf grootelijks; bij zeide tot zijnen Hofprediker: »Onze zaken staan op een' goeden voet; doch ik vrees, dat God mij wegens de dwaasheid des volks zal straffen. Heeft het niet het aanzien, als of deze lieden mij tot hunnen afgod maken? Hoe ligt kan God hun zoo wel, als mij zelven, ondervinden laten, dat ik niets, dan een zwak en sterfelijk mensch ben! Groote God, gij zijt mijn getuige, hoe zeer dit alles mij mishaagt; ik onderwerp mij geheel aan uwe Voorzienigheid, en hoop, dat gij het aangevangen goede werk niet onvoltooid zult laten!"

Kort voor den slag bij Lutzen hield hij met de gansche armee zijne morgengodsdienstoefening. Er werden eenige liederen gezongen en de veldmuzijk vergezelde dit gezang. De Koning wierp zich op zijne knieën en bad met vurige aandacht. Toen steeg hij te paard, reed door de gelederen, en wekte de Officieren en soldaten op, om hunnen pligt te doen.

Tot wachtwoord ten dage van dezen slag gaf hij: *God met ons*. Toen dezelve zoo beginnen zou, trad hij nog eens voor zijn, in slagorde gestelde, leger en riep den soldaten toe: »Nu gaat het er op aan; God beslisse het!" Met deze vrome gezindheid ging de held moedig in den slag, waarin hij de doodelijke wonde ontving. Hij viel stervende van zijn paard, met den zucht: Mijn God! mijn God!

De Voorzienigheid, die de lotgevallen der volken regelt, en hun na zware plagen weder hulpe zendt, had hem zigtbaar tot haar werktuig gekozen, om de kluisters te verbreken, waarin millioenen onderdrukte belijders van den Evangelischen Godsdienst zuchtten; en in de geschiedenis van Duitschland zal hij eeuwig den roem hebben, dat hij een moedige verdediger, een trouwe redder en een belangelooze hersteller der geschondene regten, der met voeten vertredene wetten en der onderdrukte Godsdienstvrijheid van hetzelve geweest is. Hij zettede der eerzucht van Ferdinand den Tweeden, der wreedheid van Wallenstein en Tilly, perk en paal. Door opoffering van zijn gemak en rust, door inspanning van al zijne krachten, door aanwending van vele kosten, door gewillige ondernemingen der grootste moeijelijkheden en gevaren, door standvastige volharding in dezelve, en door zijnen heldendood werd hij de beschermengel der verdrukte Protestanten.

Tot zulke menschlievende, belangelooze en grootmoedige helden vormt de Godsdienst alleen, welke hem met opregte harten vereeren.

Gevaar, Voorzienigheid, Kunde en tegenwoordigheid van Geest.

Van dit alles levert het volgende verhaal zoo veel blijk op, dat wij het slechts eenvoudig behoeven op te geven, om zulks onze lezers te doen beseffen.

Er had te Arau, eene kleine maar welbewoonde stad, liggende op eenen heuvel aan de rivier de Aar, in Argau in Zwitserland, behoorende tot het kanton van Bern, voor eenige jaren een vreesselijk onweder plaats. Het was des avonds omstreeks 9 ure, toen een met ijzerblik omkleede knop, die zich op het dak van het slot Bieberstein, drie kwartier van Arau, bevond, den bliksem naar zich trok, en, als het ware, eene zee van vuur vertoonde, dat als een stroom van den hemel op dit dak nederkwam. De slag was zoo sterk, dat verscheidene menschen, die in het dorp Bieberstein, nog voor hunne huizen zaten, ter aarde vielen. In het voorhuis, niet ver van de deur, waar de hofmeester Murset met zijn gezin zich bevond, werden vijf personen door den bliksem geslagen en levenloos op den grond geworpen; deze personen waren de hofmeester Murset, zijne vrouw, zijn oudste zoon, zijn knecht en de knecht van den beroemden heer Zschokke. Gedurende dezen ontzettenden slag, bevond zich de heer Zschokke op zijne slaapkamer in het bovenste gedeelte van het slot. Hij was juist van voornemen, om naar het venster te gaan en de luiken toe te doen, toen een bliksemstraal, 5 voet van hem verwijderd, voor hem, en een ander 15 voet achter hem, nedervoer en alles verpletterde. De grond dreunde onder zijne voeten. Maar midden tusschen deze bliksemstralen, waarvan de eene den muur des slots, van het venster der slaapkamer af tot op den grond, deed openscheuren, waakte de Voorzienigheid over het leven dezes mans: want zij had hem bestemd, om ook het leven der anderen te behouden, die de bliksem beneden in het slot neder geworpen had. De heer Zschokke behield zoo veel tegenwoordigheid van geest, dat hij neus en mond toehield, zijnen overrok aantrok en daarmede zijne kamer verliet. De oudste dochter kwam hem, met een wanhopig geschreeuw, den dood harer ouders berigten. Hij vond 5 personen door elkander levenloos op den grond liggen, en de jammerkreten der op deze ligchamen uitgestrekte kinderen, die het leven hunner ouders als van den hemel terug vorderden, vermengden zich met het geluid der voortdurende donderslagen. Na dat hij uit het dorp hulp bekomen en om eenen geneesheer gezonden had, liet hij de ongelukkigen op bedden nederleggen, derzelver kleederen, die den gestremden omloop des bloeds door derzelver drukking bezwaarden, open maken, liet hunne hoofden en aangezigten met azijn wasschen, met brandewijn en wollen doeken den kuil van het hart, als mede de voeten met wollen doeken en de voetzolen met scherpe borstels wrijven en ook met brandewijn wasschen, waarna hij het genoegen had van te zien, dat zij langzamerhand, de een na den ander de oogen begonnen te openen. De vrouw van Murset bekwam het eerste; de knecht van den heer Zschokke lag echter drie kwartier, zonder dat men de minste hoop op zijn herstel voedde, maar kwam eindelijk ook tot zich zelven. De heer Murset was door den bliksem, van zijnen regterschouder af, langs zijne zijde tot aan de voeten, taksgewijs insgelijks aan de linkerzijde bij de heupen verbrand. De vrouw van Murset had eenen donkerrooden brandstreep van hare heup af langs haar been, — ook in haren nek, waar haar verzengd was. De anderen waren door den bliksem niet gekwetst geworden. De knecht van Zschokke zelf had twee dergelijke brandvlekken, de eene in den nek, de andere op den rug, tot over de heup. De heer Murset had van zijne voetzolen af tot aan de heup, geen gevoel meer, en was, even als zijne gade, geheel en al lam; maar door de spoedig aangewende hulp, door den omloop van het bloed weder te herstellen en de ledematen, door het gedurig wrijven, allengs weer te verwarmen, was alles reeds buiten gevaar en aan de beterhand, toen, na 2 uren, ook de geneesheer verscheen.

De langen tijd levenloos gelegen hebbende knecht van den heer Zschokke herstelde eerst na verscheidene malen te hebben gebraakt. Niemand van de getroffenen had den bliksem gezien, noch den donder gehoord. Gelukkig was het, dat de straal geen brand had verwekt, anders ware zeker het slot en het stadje eene prooi der vlammen geworden.

Het regt van Eigendom.

Twee Boekverkoopers waren eens in een openlijk gezelschap, waar zij over hun beroep spraken. Een van hen had reeds verscheidene werken nagedrukt, hetwelk de andere afkeurde, zeggende: »het is toch eene openlijke onregtvaardigheid, dat gij anderen hun eigendom ontrooft. »Is dat dan roven? Als ik een exemplaar van een boek koop, dan staat het mij immers vrij, het te lezen, te verbranden, af te schrijven of na te drukken. — In zoo verre hebt gij gelijk, antwoordde de andere, en ging heen. Eenigen tijd naderhand kwam hij weder bij hem, en zeide tegen zijnen nadrukkenden confrater: »Gij hebt daar een' mooijen stok; wilt gij dien niet verkoopen?" »Ja wel, antwoordde de nadrukker; voor zes dukaten is dezelve tot uwe dienst. »Hier, zijn ze, terwijl hij hem de dukaten telde; »nu is derhalve deze stok volkomen mijn eigendom?" »Natuurlijk; gij hebt mij denzelven immers betaald." »Goed dan!" Hierop nam hij den nadrukker bij den arm, hief den stok op, en sloeg er hem uit al zijne kracht mede. »Mijnheer, wat scheelt u? zijt gij gek? schreeuwde de nadrukker. »Geheel en al niet," hernam hij koelbloedig; »ik oefen alleenlijk mijn regt van eigendom uit naar aanleiding der door u zelven geleerde logica."

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het Nederlandsch gezinkt Kofschip Henriette, Kapt. J. C. Willems. — Adres bij Gebr. Reelfs. Sluit 25 dezer.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Anna Maria Henriette, Kapt. F. H. Zeijlstra. — Adres bij Van West en De Hart. — Sluit 25 dezer.

Het gekoperd Nederlandsch Kofschip *de Hoop*, Kapt. J. C. Radeloff. — Adres bij Van West en De Hart.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Suriname, Kapitein B. van der Meij. — Adres bij J. L. Gellée.

Het gekoperd tweedeks Galjootschip de Onderneming, Kapt. J. C. Atker. — Adres bij J. L. Gellée.

Het Nederlandsch gekoperd Kofschip Koning Willem, Kapt. L. H. Singer. — Adres bij J. L. Gellée. — Sluit 24 dezer.

Het gekoperd tweedeks Fregatschip Sophia Maria, Kapt. A. J. Andresen. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het gekoperd Schoner Kofschip Saalheid, Kapt. F. J. Kamp. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.